

[H. C. Hansen]

Det er fremskridtspartiets opfattelse, at frihed og socialisme står til hinanden som ild og vand. Socialismen har spillet moralsk fallit. Overalt i verden, hvor den har fået magt, har den betydet ensretning, tvang, terror og udryddelse af anderledes tænkende. Der er ingen grund til at antage, at Danmark som socialiststat vil være anderledes. Fremskridtspartiet har tillid til, at den danske befolkning vil vælge friheden og vende socialismen ryggen.

Må jeg slutte af med en appel til socialdemokratiet: bliv et arbejderparti igen!

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 11.29

Mødet genoptaget kl. 13.30

Forhandlingen genoptoges.

Nathalie Lind (V):

Kulturministeren siger, at man har fundet tiden inde til at give folketinget en redegørelse for de almindelige principper og mål, som regeringen i de nærmest kommende år ønsker at lægge til grund for sin kulturpolitik. Efter en lang række ord, hvoraf en del er udtryk for almindeligheder eller i hver fald er så runde, at de ikke kan vække anstød, ender man med at definere den kulturpolitik, regeringen går ind for, som en aktiv kulturpolitik, men siger, at det er også en frisindet og tolerant politik. Det, vi ønsker, siger man, er ikke under nogen form hverken at dirigere kulturlivet eller være formynderer for borgerne. Alt dette kan vi være enige i. Det lyder kønt, men spørgsmålet er: er der dækning for den veksler, der her udstedes?

Tiden tillader ikke, jeg går i dybden med alle sider af denne redegørelse. Der er vel dybest set heller ikke så meget nyt i den, heller ikke i det såkaldt udvidede kulturbegreb. Jeg tror, det, der er mest interessant, er det, der ikke står i redegørelsen. Men der er enkelte punkter, jeg gerne vil kommentere.

Der er fire grundlæggende principper for kulturpolitikken. Der er for det første kvalitetsbegrebet, der skal være det afgørende kri-

terium. Det er vi enige om, men hvor fast står socialdemokratiet her? Vi har et kongresoplæg til socialdemokratiets kongres fra september i år. Der står, at støtte til kunstnerne skal gives ud fra alsidige og sociale vurderinger. Er det det samme, der ligger i udtrykket senere i ministerens redegørelse om, at man skal tilstræbe en socialt bevidst kulturpolitik? Nu kommer man jo nok nærmere ind på dette under næste punkt på dagsordenen, men jeg synes også, vi her skal have svar på det.

Så har vi fået et begreb, som man kalder kulturelt demokrati, og det skulle betyde, at en så stor del af befolkningen som muligt var med til at forme kulturen, var med til at prioritere den offentlige støtte til kulturarbejdet. Det lyder rigtigt, men jeg vil gerne spørge direkte: betyder det, at man i højere grad vil give befolkningen i de lokale samfund indflydelse på, hvilke aktiviteter der skal støttes? I så fald er det i orden. Men det forudsætter, at man vil opgive en statslig dirigering og i højere grad gå over til at lade kommunerne selv få ansvaret, men jeg spørger: vil regeringen det? Man siger, man vil det, og ministeren er så glad for ordet decentralisering, som jo er det tredje nøgleord blandt de kulturpolitiske principper, men når vi skal tale realiteter, er socialdemokratiet så hjemme? Jeg tænker på diskussionen om bloktilskud, om færre centralt fastsatte regler. Jeg tænker både på det vedrørende fritidslovgivningen og vedrørende biblioteksloven.

Inden jeg går over til det fjerde hovedpunkt, ytringsfriheden, som jeg må opfatte som et mere udvidet begreb end det, vi hidtil har talt om i denne forbindelse: den kunstneriske frihed, men som jeg naturligvis går ud fra også dækker denne, har jeg et par yderligere bemærkninger til ministerens redegørelse i det bilagsmateriale, vi har fået. Der er et par ting, jeg godt vil fæstne mig ved. Ministeren udnævner sig til at skulle være en slags kulturel opsynsmand, som skal holde øje med, at de kulturpolitiske synspunkter ikke bliver glemt eller overset i det politiske arbejde, der foregår uden for kulturministeriets sagsområde. Det bliver jo ikke nogen ringe opgave at løse hverken i forhold til undervisningsministeren eller til hendes kaffeklub. Der er også bemærkningen om, at inden for litteratur, film og grammofonplader er distri-